

1

MIKÖZBEN ELTAKARÍTOTTAM A HALOTT ÚJSZÜLÖTT MARADVányait, a pasas, akit később megöltem, épp Charlotte felé repszett a kocsiján.

Akkor azonban még mit sem tudtam erről. Soha híret nem halottam, ahogyan a hátborzongató játékot sem ismertem, amelyben szerepet vállalt.

Ebben a pillanatban az volt az egyetlen gondom, mit mondok majd Gideon Banksnek. Hogyan közöljem vele, hogy meghalt az unokája, a legfiatalabb lánya pedig szökésben van?

Agysejtjeim egész délelőtt ezen nyűglődtek. Törvényszéki antropológus vagy, érvelt a logikus brancs. Nem a te dolgod, hogy felkeresd a családot. Az orvosszakértő majd megkapja, mire jutottál, a gyilkossági nyomozó pedig leadja nekik a hírt. Telefonon.

Mindez igaz, tiltakoztak a lelkiismeret bajnokai. Ez az eset azonban más. Hiszen *ismered* Gideon Bankst!

Mély szomorúság fogott el, miközben a kicsiny csontkupacot visszaszuszakoltam a tartályába, ráerősítettem a műanyag fedelet, és felírtam rá az esetszámot. Milyen kevés vizsgálnivaló, milyen kurta élet!

Elhelyeztem a kis kádat a bizonyítékok szekrényében. Emlékezetért felelős idegsejtjeim közben elem vetítették Gideon Banks képését. Ráncos barna arc, bongyor ősz hajzat, a hangja meg olyan, mint amikor feltéped a szigszalagot.

Aztán kibővült a kép.

Aprócska férfi, aki kockás ingében a felmosórongy fölé hajol.

Emlékezetért felelős sejtjeim egész délelőtt ugyanezzel a képpel szolgáltak. Hiába próbáltam lecserélni, mindegyre ez jelent meg lelki szemeim előtt.

Gideon Banks és én közel két évtizeden át, egészen három évvel ezelőtti nyugdíjba vonulásáig dolgoztunk együtt a Észak-Karolinai Egyetem charlotte-i kirendeltségén. Időről időre megköszöntem neki, hogy tisztán tartja az irodámat és a laboromat. Születésnapjára üdvözlőkártyát, karácsonyra pedig kisebb ajándékokat kapott tőlem. Tudtam, hogy lelkiismeretes, udvarias, mélyen vallásos, és imádja a gyerekeit.

A folyosók is ragyogtak a tisztaságtól.

Ennyit tudtam róla. Munkahelyünkön kívül nem érintkeztünk egymással.

Egészen addig, amíg Tamela Banks egy fatüzelésű kályhába nem dugta újszülött gyermekét, és le nem lépett.

Átmentem az irodámba, bekapcsoltam a laptopomat, és szétterítettem jegyzeteimet az íróasztalon. Alig kezdtem bele a jelentés összeállításába, amikor megjelent valaki a nyitott ajtóban.

– Tűlzás az az otthoni látogatás!

Ráklíkeltem a „mentés” ikonra, és felnéztem.

Mecklenburg megye orvosszakértője zöld műtőruhát viselt. Jobb vállán egy Massachusetts állam alakú halványvörös vérfolt terjengett.

– Szívesen megyek.

Ugyanilyen szívesen vettem volna, ha gennyes pattanások nőnek a fenekemen.

– Személyesen szeretnék beszélni az öreggel.

Tim Larabee fessnek lett volna mondható, ha nem a futás megszállottja. Rendszeres maratoni mértékű edzései azonban kiszikkasztották a testét, megritkították a haját, és kicserzették az arcbőrét. Idültté vált barna sávok húzódtak beesett orcáján és mélyen ülő szeme árkaiban. Ezt a szempárt most aggodalom árnyékolta be.

– Az Úr és a baptista egyház mellett a család volt Gideon Banks életének sarkköve – mondtam. – Ez a hír össze fogja törni.

– Talán nem olyan tragikus a helyzet, amilyennek látszik.

Megsemmisítő pillantásaim egyikével ajándékoztam meg Larabee-t. Ezt a beszélgetést már egy órával ezelőtt is lefolytattuk.

– Rendben – emelte fel inas kezét. – Akkor mégis tragikus. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Banks méltányolni fogja a fáradozásodat. Ki visz ki hozzá?

– Sovány Slidell.

– Jó napod van.

– Egyedül szerettem volna menni, de Slidell hallani se akart róla.

– Tényleg?

Larabee megjátszotta, hogy meglepődik.

– Szerintem Sovány valamiféle életműdíjra pályázik.

– Szerintem meg le akar fektetni.

Feléje hajítottam a tollam, de félreütötte.

– Vigyázz magadra!

Ezzel eltűnt. Hallottam, amint nyílik, majd csukódik a boncterm ajtaja.

Megnéztem az órát. Három óra negyvenkettő volt. Slidell húsz perc múlva itt lesz. Agysejtjeim testületileg megborzongtak. Soványt illetően tökéletes volt köztük az egyetértés.

Becsuktam a számítógépet, és hátradőltem székemben.

Mit mondok majd Gideon Banksnek?

Átkozott szerencsétlenség, Mr. Banks. Úgy áll a helyzet, hogy a legfitalabb sarja szült egy gyereket, takaróba csavarta, aztán gyűjtősnak használta.

Csak így tovább, Brennan!

Hurrá! Látóközpontom sejtjei új képpel szolgáltak. Bankset láttam, amint Kodak fotót húz elő repedezett bőrtárcájából. Hat barna arc nézett rám a fényképről. A fiúk haja rövidre nyírva, a lányok lófarkasok. Mind világító fehér fogsorral mosolygott.

Újabb kép, ezúttal félközeli. Az öreg ragyogó mosollyal szemléli a fotót. Szentül hiszi, hogy valamennyi gyerekét egyetemre tudja majd járatni.

Sikerülhetett nekik?

Gőzöm sincs róla.

Levettem a laborköpenyt, és az ajtó mögötti fogasra akasztottam.

Ha a Banks-utódok akkor jártak a Észak-Karolinai Egyetem charlotte-i kirendeltségére, amikor a fakultáson tanítottam, láthatóan hidegen hagyta őket az antropológia. Egyedül egyikükkel találkoztam. Reggie, aki úgy nagyjából a középső lehetett a sorban, felvette az emberi evolúció órámat.

Emlékezetért felelős sejtjeim nyakigláb srácot vetítettek elé, aki baseballsapját szép vonalú szemöldökére húzza. Az utolsó sorban ült az előadóteremben. Értelmi képességei alapján jeles is lehetett volna, de túl lusta volt a szentem, így csak hármast kapott.

Mikor lehetett ez? Tizenöt éve? Tizennyolc?

Akkoriban sok diák megfordult körülöttem. Holt eleink kutatása okán több alapszakos évfolyamot is vittem. Bioarcheológiát, oszteológiát, főemlős ökológiát adtam elő.

Egyik reggel egy volt antropológus hallgatóm jelent meg a laboromban. A Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság gyilkossági nyomozója volt, s egy sekély sírhanthban talált csontokat hozott. Meg tudná állapítani egykori professzora, nem egy eltűnt gyermek maradványai-e a csontok?

Meg tudtam állapítani. Azok voltak.

Ez az eset jelentette első találkozásomat a halottkémi munkával. Manapság egyedül törvényszéki antropológia szemináriumot tartok, miközben folyamatosan ingázom Charlotte és Montreal között, hogy mindkét régióban ellássam a törvényszéki antropológus munkáját.

Ami nem ment könnyen, amikor még teljes munkaidőben tanítottam, mivel figyelembe kellett vennem a tanügyi kötelezettségemet. Mostanság azonban már csak egyetlen szemináriumom van, sokkal szabadabban mozoghatok hát. Pár hetet eltöltök északon, párat délen. Több időt akkor, amikor egy-egy eset ezt megköveteli, vagy bíróság előtt kell tanúskodnom.

Észak-Karolina és Québec? Hosszú történet.

Kollégáim „alkalmazott tudománynak” nevezik, amivel én foglalkozom. A csontokra vonatkozó tudásom segítségével kivallatom a hullákat és a csontvázakat, avagy a még meglévő részeit, amikor a boncolásnak már lejárt az ideje. Azonosítom a csontvázra aszott, felbomlott, mumifikálódott, összeégett vagy megcsontkított holtakat, akiknek különben nem kerülne név a sírjára. Némelyeknél a halál módját és idejét is sikerül meghatároznom.

Tamela kisbabájából mindössze egy csészére való összeégett maradvány maradt. Úgy, ahogy volt, kályhába került.

Mr. Banks, sajnálattal kell közölnöm, hogy...

Megszólalt a mobilom.

– Helló, doki! Odakint parkolok.

Sovány Slidell volt az. Őt kedveltem legkevésbé a huszonnégy detektív közül, akik a Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság bűnügyi csoportjának gyilkossági részlegén dolgoztak. – Mindjárt lent leszek.

Már több hete voltam Charlotte-ban, amikor egy füles elvezetett a döbbenetes felfedezéshez. A csontok nálam kötöttek ki. Slidell és partnere gyilkosságként kapta meg az esetet. Alaposan felforgatták a helyszínt, tanúkat hallgattak ki, vallomásokat vettek fel. Minden szál Tamela Bankshez vezetett.

Vállamra kaptam a táskámat és a laptopomat, és elindultam ki felé. Útközben még benéztem a boncterembe. Larabee felnézett az épp boncolt hulláról, egy lövöldözés áldozatáról, és intón meglengette felém gumikesztyűs kezét.

Válaszul a szememet forgattam, jócskán eltúlozva.

A Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézet, az MCME cipősdobozra emlékeztető jellegtelen téglapépületben kapott helyet, amely egykor Sears Kertészeti Központként kezdte meg működését. A cipősdoboz túloldalát a Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság ilyen-olyan irodái foglalták el. Az épület egyetlen építészeti erényét az ívelt formák jelentették. Annyi aszfalt vette körül, hogy egész Rhode Islandet be lehetett volna burkolni vele.

A kettős üvegajtón kilépve orromat megcsapta a kipufogógázból, szmogloból és a felforrósodott járda bűzéből álló szagkeverék.

Áradt a hőség a falakról és az épületet a parkoló kis nyúlványával összekötő téglalépcsőről.

„Forróság, nyár a városban...”*

Fekete nő ült az üres parkolóban a College Streettel szemben, hátát egy szikomorfának vetve, elefántvastagságúra dagadt lábait kinyújtva maga előtt a fűvön. Egy újsággal legyezgette magát, és izgatottan vitatkozott nem létező partnerével.

Hornets-pólós pasas vonzolt a járdán egy bevásárlótargoncát végig a Megyei Szolgáltató Központ irányában. Megállt a nő előtt, könyökhajlatával megtörölte homlokát, és átnézte műanyag táskából álló szállítmányát.

Pillantásomat megérezve felém lendítette a kezét. Visszaintegtem.

Slidell Ford Taurusa a lépcső alján várakozott bekapcsolt légkondival és teljesen feltekert füstüveg ablakkal. Lementem a lépcsőn, kinyitottam a hátsó ajtót, félretoltam a dossziékat, egy pár magnókazettákkal telepakolt golfcipőt, két Burger Kinges zacskót, egy tubus naptejet, majd beszuszakoltam számítógépetem az így kialakított szabad helyre.

Erskine „Sovány” Slidell kétségkívül a „régí iskola” képviselőjének titulálhatta magát, már amennyiben valaki igényt tartott volna a kategorizálására. Ray-Ban napszemüveg-utánzatával, Cameltől bűzlő leheletével és tőmondatokból álló szókinccsel akarata ellenére is a hollywoodi krimik zsaruinak karikatúrájává avanzsált. Azt hallottam róla, hogy érti a dolgát. Nem volt könnyű elhinnem.

Ebben a pillanatban Piszkos Harry épp alsó metszőfogai fölött tartott szemlélt a visszapillantó tükörben, ajkát majomvigyor kíséretében felhúzza.

Miután meghallotta, hogy nyílik a hátsó ajtó, ugrott egyet ültében, és kezével a tükörhöz kapott. Becsusszantam a hátsó ülésre, ő eközben a tükröt igazgatta – egy asztronauta állíthatja be ekkora buzgalommal a Hubble-teleszkópot. – Doki – nyugtázta a jelenlétemet, hamis Ray-Ban szemüvege azonban továbbra is a tükör felé fordult.

* Utalás Joe Cocker híres számára

– Nyomozó – biccentettem feléje.

Táskámat a lábamhoz helyeztem, és behúztam az ajtót.

Slidellt végre kielégítette a képmása által bezárt szög, elengedte a tükröt, sebességbe tette a kocsit, áthajtott a parkolón, majd a College-en keresztül kirepezttett a Phiferre.

Csőndben autókáztunk tovább. Noha a kocsiiban fagypontra körül járt a hőmérséklet, a levegőt megülte a Slidell körül terjengő sajátos illatkeverék. Állott Whopper és sült krumpli, izzadság, illetve Bain de Soleil naptej meg a bambuszpárna szaga, amelyen a nyomozó terjedelmes ülepe nyugodott.

És persze Slidell saját testszaga is. Olyan bűzt árasztott, és úgy is nézett ki, mintha egy dohányzásellenes falragaszról riogatna. Az alatt a másfél évtized alatt, amíg a Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézetben dolgoztam, többször is volt szerencsém együttműködni vele. Mindannyiszor nyomornegyedek bűnesetében. Ez utóbbi másnak ígérkezett.

Banksék a Cherry kerületben laktak, közvetlenül a 227-es államközi úttól délkeletre, ami Charlotte belső körgyűrűje. Cherry más központi kerületekkel ellentétben nem élvezte az utóbbi időben jellemző fellendülést, mint egyebek között a nyugatra eső Dilworth, és az északi Elizabeth. Míg e városrészek kikupálódtak, és eljuppisodtak, Cherry szerencséje leáldozóban volt. Viszont tartott etnikai gyökerei mellett. Feketék laktak régen, és ők lakják ma is.

Slidell perceken belül elhajtott egy Autobell autómóssó mellett, majd lefordult az Independence Boulevard-ról egy keskeny síkatorba, onnan pedig a következőbe. Harminc-, negyven-, százéves magnóliák vetették árnyékukat szerény kőházakra és téglatornokra. A kertekben kötélre akasztott frissen mosott ruha himbálózott. Locsolócsövek kattogtak és berregtek, vagy heverték némán a fűvön. Az udvarokon és sétautakon felnőtt- és gyerekkerékpárok tarkállottak.

Slidell kihúzott a járdára az utca közepénél, s egy kis kalyibára mutatott, manzárdablakkal a tetején. A falécezet barna volt, fehér szegéllyel.

– Ebben a patkányfészekben pirították meg azt a kölyköt. Asszem, ótvaros lettem, miközben eltakarítottam.

– Az ótvert egerek terjesztik. – A hangom hidegebb volt, mint a kocsibelseje.

– Ahogy mondja. El nem tudja képzelni, micsoda koszfészek ez!

– Kesztyűt kellett volna húznia.

– Ebben is van igazság. És lélegeztetőgép is kellett volna. Ezek az emberek...

– Miféle emberek maga szerint, nyomozó?

– Bizonyos népek úgy élnek, mint a disznók!

– Gideon Banks dolgos, tisztességes ember, aki többé-kevésbé saját erejéből hat gyermeket nevelt fel!

– MÉR', az asszony elszellett?

– Melba Bankset a mellrák vitte el úgy tíz éve.

No, lám! Mégiscsak tudok valamit a munkatársamról!– A mázlista.

A rádió megszólalt, de úgy recsegett, hogy egy szót se értettem.

– Ez még nem menti fel a kölyköket, hogy fűnek-fának letolják a bugyogójukat! Felcsinálják őket? Semmi gond. Jöhet az abortusz.

Slidell leállította a motort, és felém fordította a Ray-Ban utánzatot.

– Vagy ennél is rosszabb.

– Hátha van magyarázat Tamela Banks tetteire.

Magam sem igen hittem ezt, s egész délelőtt az ellenkezőjét bizonygattam Tim Larabee-nek. Slidell azonban annyira idegesített, hogy azon kaptam magam, az ördög ügyvédjét játszom.

– Na, ja. És a kereskedelmi kamara majd kinevezi az anyját az év édesanyjának.

– Látta maga egyáltalán Tamelát? – kérdeztem, nyugalmat erőltetve magamra.

– Nem. MÉR', maga igen?

Én sem, de úgy tettem, mintha meg se hallottam volna Slidell kérdését.

– És találkozott bárkivel is a Banks családból?

– Nem, de kihallgattam olyan illetőket, akik a szomszéd szobában kokóztak, mialatt Tamela elhamvasztotta a kölykét. – Slidell zsebre vágta a kulcsait. – *Excusez-moi*, ha nem teáztam együtt a ház asszonyával és a pereputtyával!

– Magának azért nem volt dolga soha egyik Banksszel sem, mert mind jól nevelt, szolid srácok. Gideon Banks törvénytisztelő, derék...

– Na, az a faszi, aki Tamelát kúrogatta, már a legkevésbé se az.

– A gyerek apja?

– Hacsak Miss Forrónadrág nem épp másokkal szórakozott, miatt a pasija droggal üzletelt.

Nyugi, intettem magam. Ez az alak egy csótány!

– És ki ő?

– Darryl Tyree-nek hívják. Tamela hozzáköltözött a South Tryon-i kéjlakába.

– És Tyree drogot árul?

– Hát nem is gyógyszerész.

Slidell rátette mancsát a kilincsre, és kikászálódott.

Visszanyeltem a válaszomat. *Még egy órát kell kibírnom, és vége* – gondoltam.

Újra elővett a büntudat. Nekem vége, de mi a helyzet Gideon Banksszel? Mi történt Tamelával és halott kisbabájával?

Leléptem Slidell mellé a járdára.

– Jesszusom! Ez olyan forró, hogy egy jegesmedve hátsóját is megégetné!

– Augusztus van.

– A strandon kéne pihennem.

Igen – gondoltam –, négy tonna homok alatt.

Mentem Slidell után a keskeny ösvényen, amelyet elborított a frissen nyírt fű. Kis betonveranda elé értünk. Slidell megnyomott egy elrozdásodott csengőgombot a főbejárat mellett, zsebkendő vett elő a hátsó zsebéből, és megtörölte az arcát.

Senki nem jött az ajtóhoz.

Slidell erre a szűnyoghálós ajtó fakeretén kopogtatott. Homlokán kiütött a verejték, haja csapzott csomókban tapadt a fejére.

– Itt a rendőrség, Mr. Banks!

Aztán, amikor ezúttal sem járt sikerrel, már a kézfejevel verte az ajtót, amely meg-megrázkódott csapásai alatt.

– Gideon Banks!

Az ajtótól balra víz csöpögött egy légkondi-készülékről. A távolban fűnyírógép berregett. Az utca felől hip-hop zene szűrődött hozzánk.

Slidell újra dörömbölni kezdett. Szürke műanyag ingének hónaljáról sötét félhold kacsintott rám.

– Van itt valaki?

A légkondi kompresszora beindult. Kutya ugatott.

Slidell megrántotta a szúnyoghálós ajtót.

Bam! Bam! Bam! Öklével verte a fát.

Aztán elengedte az ajtót.

– Rendőrség! Van itt valaki? – csaholta újra.

Az utca túloldalán meglebbent egy függöny széle, majd visszahullott a helyére.

Vagy talán csak a képzeletem játszott velem?

Egy izzadságcsepp gördült végig a hátamon, hogy csatlakozzon a melltartómat és az övemem áztató patakhhoz.

Ebben a pillanatban megszólalt a mobilom.

Fogadtam a hívást.

És ez a hívás az események olyan láncolatát indította el, aminek a végén kioltottam egy életet.

2

– **I**TT TEMPE BRENNAN.

– Disznótor lesz! – gurgulázott felém a vonal túloldaláról a lányom nevetése. – Kerti peccsenyesütés!

– Most nem tudok beszélni, Katy.

Hátat fordítottam Slidellnek. Szorosan a fülemhez nyomtam a mobilt, hogy halljam a statikus elektromosság systerzésétől, amit Katy mond.

Slidell tovább dörömbölt, ezúttal a Gestapót is lepipálva.

– Mr. Banks!

– Holnap délben felveszlek – mondta Katy.

– Semmit sem tudok a szivarokról – fogtam suttogóra a hangomat.

Katy ugyanis azt akarta, hogy kísérjem el egy olyan piknikre, amit egy szivar- és pipagyár-tulajdonos rendez. Gőzöm sem volt, miért jó ez neki.

– Peccsenyehúst ehetsz!

Bam! Bam! Bam! A szúnyoghálós ajtó táncot járt keretében.

– Igen, de...

– Szereted a bluegrasst!

Katy nagyon kitaró tudott lenni, ha akart.

Ebben a pillanatban kinyílt a belső ajtó, és egy nő meredt ránk morcan a szúnyogháló szövetén keresztül. Noha Slidell egy ujjnyi- val magasabb volt nála, kilókban bőven lekörözte.

– Itthon van Gideon Banks? – förmedt rá Slidell.

– Ki kérdi?

– Katy, mennem kell – suttogtam a telefonba.

– Boyd már alig várja. Meg szeretne beszélni veled valamit.

Boyd a tölem külön élő férjem kutyája. Az ebbel vagy róla folytatott beszélgetések eddig mindig bajt hoztak rám.

Slidell a szúnyogháló elé tartotta a jelvényét. – Délben felvehetlek?

A lányom ugyanolyan könnyörtelen tudott lenni, mint Sovány Slidell.

– Rendben – sziszegtem, és kinyomtam a mobilt.

A nő a jelvényt tanulmányozta, csípőre tett kézzel, akár egy smasszer.

Zsebre vágtam a mobilt.

A nő szeme a jelvényről útitársamra vándorolt, onnan pedig rám.

– Apu alszik.

– Azt hiszem, fel kellene ébresztenie – vettem közbe magam, hogy hatástalanítsam Slidellt.

– Tamela miatt gyűttek?

– Igen.

– Tamela nővére vagyok. Geneva. Úgy híjnak, mint a svájci Genfet.*

Úgy tűnt, nem először mondja már ezt.

Geneva hátralökte a szúnyoghálót, ami hangos nyikorgást hallatott.

Slidell napszemüvegét levette átfurakodott mellette az ajtón. Utánamentem a félhomályosan megvilágított kis nappaliba. Boltíves átjáró vezetett innen a hallba, közvetlenül a bejárati ajtóval szemközt. Jobbra konyha nyílt a hallból, mellette zárt ajtó volt látható. A bal oldalon két zárt ajtó, szemben pedig a fürdőszoba sorjázott.

Hat gyerkőc. Elképzeltem, mekkora versengés lehetett itt a zuhanyért vagy a mosdóért.

* Angolul egyezik a két név.

Házikisasszonyunk visszaengedte helyére a szűnyoghálós ajtót, amely hangos csattanással csapódott a keretének. Geneva becsukta a belső ajtót is, és szembenézett velünk. Csokoládébarna színű bőre volt, s a szemfehérje a fenyőmag halványsárgájára hajazott. A húszas évei közepén járhatott.

– A Geneva gyönyörű név – mondtam, mert nem jutott jobb eszembe. – Járt már Svájcban?

Geneva hosszan nézett rám, kifejezéstelen tekintettel. Haját hátrasimítva hordta homlokáról és halántékáról, amin verejtek gyöngyözött. Az egy szem léghajzó minden jel szerint egy másik helyiséget hűtött.

– Felkóttóm aput.

Kopott kanapé felé biccentett a fejével, amely a nappali jobb oldali fala mellett állt. A felette lévő ablak függönye petyhüdtlen csüngött alá a füledt melegben.

– Leülnek, ugye?

Inkább állítás volt ez, mint invitálás.

– Köszönjük.

Geneva a boltíves átjáró felé kacsázott, sortja begyűrődött a combjai közé. Kurta, merev lófarka egyenesen meredt fel a tarkójáról.

Miközben Slidell és én elfoglaltuk a kanapé két végét, hallottam, amint kinyílik az ajtó. Egy rádióállomás bádogosan kongó gospel közvetített. Másodpercekkel később elzárták a készüléket.

Körülnéztem a helyiségben.

A berendezés újmódi Wal-Mart volt. Linóleum. Műanyag pihenőszék. Laminált tölgyfa burkolatú kávézóasztal és kisasztalok. Műpálmák.

Ugyanakkor érződött mindenben a törődés.

Mögöttünk a fodros függönyök mosóportól és öblítőtől illatoztak. Székem karfáján egy szakadást gondosan bestoppoltak. Valamennyi felület csillogott-villogott a tisztaágtól.

A könyvespolcokat és asztalokat elborították a bekeretezett fényképek és kézilég fabrikált műtárgyak. Egy ríktó színűre festett agyagmadár. Kerámiatál, kicsiny kéz lenyomatával, fölötte a *Reggie* felirat. Nyalókapálcikából összeügyeskedett doboz. Több tucat

olcsó szuvenír. Váltómések és sisakok, mindörökre aranyszín bevonatba zárva. Kosárra dobást megörökítő felvétel. Villámgyors baseballpassz emléke.

Megszemléltem a hozzám legközelebb sorakozó fotókat. Karácsonyi reggelek. Születésnapok. Sportcsapatok. Mindet százforintos boltban vásárolt keret őrizte.

Slidell felvett egy párnát a kanapéről, felvont szemöldökkel megszemlélte, majd kettőnk közé helyezte. *Isten szeretet* – ez állt rajta kék és zöld hímzéssel. Melba keze munkája lehetett?

Tovább nőtt bennem az egész reggel rám telepedő szomorúság, ahogy a hat, anya nélkül maradt gyerekekre gondoltam, aztán meg Tamela halálra ítélt csecsemőjére.

A párna. A fotók. Az iskolai és sportemlékek mind ismerősek voltak. Az egyetlen kivételt egy fekete Krisztust ábrázoló szentkép jelentette, amely a boltív felett függött. Különben akár a szüleim házában is ülhettem volna, Beverlyben, Chicago egyik déli negyedében. Csak az persze csupa árnyas fasor volt, a szülői munkaközösségi vásárok és a tornásra helyezett reggeli lapok világa. Parányi téglaházikóknak egészen hétéves koromig felért a szememben a Zöld Orommal, Ponderosával és az Enterprise csillaghajóval.* Amíg imádott fia elvesztése vissza nem kergette anyámat szeretett Karolinájába. Férje és lánya követte az összetört asszonyt.

Kedveltem azt a házat, ahol szeretet és biztonság vett körül. Valami hasonlót érzéltem ezen a helyen is.

Slidell elővette a zsebkendőjét, és megtörölte az arcát.

– Remélem, hogy az öreg a légkondis hálóban húzza a lóbört – súgta oda. – Hat gyerek mellett csoda, ha ennyire telik.

Úgy tettem, mintha meg se hallottam volna.

A hőség megsokszorozta a szagokat a kicsiny kalyibában. Hagymaszag. Főzőolaj büze. Padlófényező. Valami mosószer, amivel a linóleumot mosták fel.

* Az Anne a Zöld Oromból egy kislányról szól. A kanadai író nő regényéből sikeres sorozat készült. A Ponderosa a Bonanza című híres westernsorozat ranche. Az Enterprise űrhajó pedig a Star Trek-sorozatban szerepel.

Ki takaríthat? – találgattam. Tamela? Geneva? Maga Banks?

Jobban megnéztem magamnak a fekete Jézust. Ugyanolyan ágyékkötő volt rajta, mint a fehérek Krisztusán, ugyanaz a töviskorona; a tenyerét is ugyanazzal a mozdulattal tárta szét. Csupán az afro-frizura és a bőrszín volt más, mint az anyám ágya fölött lógó szentképen.

Slidell alig észrevehetően egy ujjal meglazította a gallérját, és lefejtette a nyakáról.

A linóleumot néztem. Kavicsminta díszítette, szürke-fehér színösszeállításban.

Szürkekék és fehérek voltak a kályhából előkerült csontok is.

Mit fogok mondani az öregnek?

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó. Egy gospel-együttes az „Isten nevében elindulunk” című számot énekelte. Léptek csosszantak a linóleumon.

Gideon Banks kisebbnek látszott, mint amilyenre emlékeztem, csupa csont és ín emberke. Valamiért ezt rossz jelnek vettem. Hazai pályán természetesebbnek kellett volna látom. *Pater familiaris*nak, a család korlátlan hatalmú fejének. Vagy megcsaltak az emlékeim? Ennyire összetöpörítette az öregség? Netán az aggodalom?

Az átjáróban toporgott, s szemhéja meggyűrődött a szemüveg vastag lencséje mögött. Aztán kihúzta magát, a pihenőszékéhez lépett, és ráereszkedett. Bütykös ujjú keze közben erősen megmarkolta a karfát.

Slidell előrehajolt, szólni készült, én azonban elébe vágtam.

– Köszönöm, hogy fogadott bennünket, Mr. Banks.

Banks bólintott. Fapapucsot, szürke munkásnadrágot és narancssárga bowling inget viselt. Két karja gallyként meredt elő az ingujjából.

– Szépen laknak.

– Köszönöm.

– Rég költöztek ide?

– Novemberbe’ lesz negyvenhét éve.

– Nem tudtam nem észrevenni a fényképeiket – mutattam a gyűjteményre. – Gyönyörű családja van.

– Most csak Geneva van itten velem. Ő a második legidősebb gyermekem. Segít idehaza. Tamela a legfiatalabb. E'ment néhány hónapja.

A szemem sarkából láttam, hogy Geneva átmegy a hallba.

– Azt hiszem, tudja, miért vagyunk itt, Mr. Banks.

Haboztam, hogyan folytassam.

– Igen, t'om. Tamelát keresik.

Slidell sürgetően megköszöri torkát.

– Roppantul sajnálom, hogy ezt kell önnel közölnöm, Mr. Banks, de a Tamela nappalijának kályhájából előkerült anyag...

– Nem ottan lakott – szakított félbe Banks.

– Bizonyos Darryl Tyree bérelte – avatkozott közbe Slidell is. – A tanúk vallomásai alapján a maga lánya hozzátéveleg négy hónapja élt együtt Mr. Tyree-vel.

Banks egyetlen pillanatra sem vette le szemét az arcomról. Ez a szem fájdalommal volt tele.

– Tamela nem ottan lakott – mondta újra.

Nem haragosan vagy vitatkozva, inkább csak mintegy a rend kedvéért.

Ingem ragacsosan hozzátapadt a hátamhoz, az olcsó bútorhuzat szúrta az alkaromat. Nagy levegőt vettem, és újrakezdttem.

– A mondott kályhából előkerült anyag egy újszülött csontmaradványait tartalmazta.

Szavaim láthatóan váratlanul érték az öreget. Felszisszent, s állát egy hangyányit feljebb emelte.

– Tamela mindössze tizenhét éves. Jó kislánya.

– Igen, uram.

– Nem vót állapotos.

– De igen, uram, az volt.

– Ki mongya?

– Több hírforrásunk állítja. – Ezt Slidell vetette közbe.

Banks elgondolkozott egy pillanatra, aztán ránk reccsent:

– Mér' kutakodnak mások kályhájában?

– Egy informátorunk jelentette, hogy egy újszülöttet elégettek ezen a címen. Utána szoktunk nézni a hasonló bejelentéseknek.

Slidell azt elhallgatta, hogy a füles Harrison „Sonny” Poundertől származik, egy pitiáner drogárustól, aki úgy akart vádalkut kötni legutóbbi lefogatása után, hogy fút-fát bemártott.

– Ki mongya?

– Nem fontos – szólt rá élesen Slidell. – Muszáj megtudnunk, hol tartózkodik jelenleg Tamela!

Banks feltápászkodott, a legközelebbi könyvespolchoz csoszogott, majd visszaeszkedve a pihenőszékébe, átnyújtott nekem egy fotót.

Magamon éreztem a tekintetét, miközben szemügyre vettem a rajta látható lányt. De második legidősebb gyermeke is fixírozott a boltív alól.

Tamela rövid szoknyás aranszínű kötényruhát viselt, aminek fekete W betű ékesítette a mellrészét. Ültében egyik térdét behajlította, másik lábát maga mögé húzta, s két keze a csípőjén nyugodott. Aranszínű és fehér pomponok vették körül. Száját széles mosolyra húzta, és ragyogott a boldogságtól. Rövid, göndör hajában két hajcsat csillogott.

– A kislánya pomponlány volt – mondtam.

– Igenis, asszonyom.

– Az én lányom is megpróbálkozott ezzel hétéves korában – folytattam. – Aztán átcsábította a Pop Warner futballcsapat.* Úgy gondolta, inkább maga is játszik szurkolás helyett.

– Mind megy a maga feje szerént, úgy gondolom.

– Igen, uram, ez bizony így van.

Banks újabb fényképet nyomott a kezembe, ezúttal polaroidot.

– Ez pedéglen Mr. Darryl Tyree – közölte.

A képen Tamela látszott egy magas, vékony pasi mellett, akinek aranylánc lógott a nyakában, s fejét fekete bandanával kötötte be. Egyik pókláb-vékonságú karjával átfogta Tamela vállát. Noha a lány mosolygott, a korábbi tűz eltűnt a szeméből. Az arca nyúzott volt, egész teste feszült.

* Gyermek futballprogram iskolásoknak.

Visszaadtam a fényképet.

– Tudja, hol van Tamela, Mr. Banks? – kérdeztem halkán.

– Tamela felnőtt nő. Aszongya, ne kérdezzek ilyet tőlle.

Hallgattunk egy sort.

– Ha beszélhetnék vele, talán meg tudná magyarázni ezt az egészet.

Ezúttal tovább hallgattunk.

– Ismeri Mr. Tyree-t? – kérdezte Slidell.

– Tamela elvégezte a gimnáziumot, ugyanúgy, mint Reggie, Harley, Jonah és Sammy. Nem vót dóga sem drogokkal, sem fiúkkal.

Ezt egy pillanatilag annyiban hagytuk. Mikor Banks nem folytatta, Slidell nógatni kezdte.

– És aztán?

– Aztán gyűtt ez a Darryl Tyree. – Banks valósággal fröcsögte magából a nevet. Most először észleltem rajta a harag bármiféle jelét. – Erre a lányom elfelejt tanúnyi, egyre ezen a Tyree-n jártattya a' zeszit, hogy mikó gyün, mikó nem. Aztat hitte, nem gyövek rája, de én tuttam, ki ez a Darryl Tyree. Mondok nekije, rossz firma ez lányom, ne gyűjjön ide többet.

– Ezért költözött el? – kérdeztem.

Banks bólintott.

– Mikor történt ez?

– Úgy húsvét tájján, vagy három hónapja. Tuttam, hogy a lányom valamit forgat a fejibe – villant meg a szeme. – Azt hittem, csak Tyree miatt van gondba. Édes Jézusom, nem tuttam, hogy várandós!

– És azt tudta, hogy Mr. Tyree-vel él együtt?

– Nem kérdeztem, isten bocsássa meg nekem! De sejtettem azér', hogy hozzája köttözött.

– Van valami ötlete, miért akart kárt tenni a lánya a tulajdon kisbabájában?

– Nem, asszonyom. Tamela jó lány.

– Nem lehetséges, hogy Mr. Tyree nem akarta a gyereket, ő befolyásolta a lányát?

– Nem úgy vót.

Valamennyien hátrafordultunk Geneva hangjára.

Tompa tekintettel meredt ránk formátlan búzában és szörnyűségei sorjában.

– Hanem hogyan?

– Tamela elmond nekem dógokat. Értik, mire gondolok?

– Bizalmas dolgokat? – kérdeztem.

– Igen, bizalmas dógokat. Olyanokat, amiket apunak nem mer elmondani.

– Mit nem mer elmondani nékem? – kérdezte Banks vékony, kedveskedő hangon.

– Sok mindent, apu. Darrylról sem beszélhetted veled. Kiabáltál vele, folyton imádkozásra akartad kényszeríteni!

– Mer’ a lelkire is gondútam...

– És a Daryll Tyree-hez fűződő kapcsolatáról is beszélt magával? – avatkozott közbe Slidell.

– Valamennyit igen.

– Említette, hogy terhes?

– Igen.

– Mikor volt ez?

– Múlt télen – vont vállat Geneva.

Banks észrevehetően magába roskadt.

– Tudja, hol van a húga?

Geneva úgy tett, mintha meg se hallaná Slidell kérdését.

– Mit találtak Darryl kályhájába?

– Elszenesedett csonttörmelékeket – feleltem.

– Biztosak abba, hogy a kicsitől származik?

– Igen.

– Nem lehet, hogy a baba halva született?

– Ennek is megvan a lehetősége. – Már akkor sem hittem e szavakban, amikor kimondtam őket, de nem tudtam elviselni a Geneva tekintetéből áradó szomorúságot. – Ezért is muszáj megtalálnunk Tamelát, és kiderítenünk, mi történt valójában. Valami más magyarázata is lehet a kicsi halálának a gyilkosságon kívül. Legálábbis melegen remélem, hogy így van.

– Talán koraszülés vót.

– Érték a csontokhoz, Geneva! Felismerem a változásokat, amelyek egy fejlődő magzat csontvázában zajlanak.

Erről eszembe jutott egyik jelszavam: FEK: Fogd egyszerűbbre, kretének.

– Tamela végig kihordta a kisbabáját.

– Mit jelent ez?

– Azt, hogy a terhesség teljes harminchét hetet vett igénybe, vagy csaknem annyit. Ami elég hosszú idő ahhoz, hogy a baba életben maradjon.

– Lehetek szövődmények is.

– Lehetek.

– Honnan tuggya, hogy Tamela kisbabája volt?

Slidell lépett közbe, s kolbászujaival sorra vette az egyes pontokat.

– Egy: több tanú is állította, hogy a húga várandós volt. Kettő: a csontok egy kályhából kerültek elő a *lakóhelyén*. Három: ő és Tyree is nyomtalanul eltűntek.

– Lehetett a más gyereke is.

– Én is lehetnék Teréz anya, csakhogy nem vagyok.

Geneva újra hozzám fordult.

– És mi a helyzet a DNS-sel?

– Túl kevés töredék maradt fent, és ami maradt, az is túlon túl megégett a DNS-mintavételhez.

Geneva ezt teljes közönnyel fogadta.

– Tudja, hová ment a húga, Miss Banks?

Slidell modora egyre nyersebb lett.

– Nem.

– Van bármi, amit el tud mondani nekünk? – kérdeztem.

– Csak egyet.

Apjáról Slidellre nézett, aztán rám. Fehér nő, fehér zsarú. Egyik rosszabb, mint a másik.

Aztán mégis úgy döntött, hogy a nőben jobban megbízhat, ezért felém hajította el a gránátját.